

Proloog

Het enkele katoenen laken waaronder hij lag, voelde loodzwaar aan. Salimbene luisterde naar zijn eigen ademhaling en hoorde hoe de verziekte, bedompte lucht van de slaapkamer reutelend zijn borst in- en uitstroomde. Er stond iets te gebeuren, iets wat net zo rampzalig zou zijn als een aardbeving. Zijn pijnlijke botten, zijn tintelende bloed, de vreemde gedachten die door zijn hoofd maalden, maakten hem allemaal hetzelfde duidelijk. Deze nacht was zijn laatste. Zijn leven, dit leven, liep ten einde. Weldra zou hij herboren worden. Maar als wat, dat wist hij niet. Dat kon hij niet voorzien. Nog niet.

Dus liet hij zijn vermoeide oogleden maar zakken om de geneesheer te misleiden... en wachtte.

Barbazan, die eindelijk klaar was met zijn geprik en gepor en zijn sinistere gemompel, liep terug naar de verlichte gang achter de openstaande deur van de kamer. Daar stond de koning, luisterrijk in een prachtige blauwe mantel en behangen met kostbare juwelen. Al vier dagen durfde hij de kamer niet binnen te komen. Nog zo'n onheilspellend teken.

'Is er hoop?' fluisterde de koning, te bang om hardop naar de vooruitzichten te vragen. Zijn lange, met grijs doorschoten baard was geolied en zwaar geparfumeerd, waardoor er een onaangename zoet geurende wolk om hem heen hing. Zelfs door de stank van kots en stront, etterend vlees en nutteloze wierook heen, kon Salimbene het ruiken: een mengsel van hysop, sandelhout en jasmijn. Koninklijke geuren, alleen bedoeld voor de machtigsten. 'Vertel het me, Barbazan. Is er hoop, of zal hij sterven?'

Het door de hangende lampen onbarmhartig verlichte gezicht van de geneesheer vertrok van verdriet. Of was het van weerzin? Stront en kots waren gebruikelijk in een ziekenkamer, geen reden voor walging. Maar deze vreemde, misvormende ziekte veroorzaakte ook builen, et-

terblazen en eindeloos vocht afscheidende wonden. Geen waardig lijden, alleen lelijkheid en smerigheid. Een geleidelijke, stinkende ontbinding, die zelfs de duisterste zalfjes niet konden beletten. Lamplicht scheen op Barbazans door de zon gebruinde schedel, zichtbaar onder zijn dunne, zorgvuldig gekapte zwarte lokken. 'Er is altijd hoop.'

Het gezicht van de koning vertrok. 'Dus je denkt dat hij zal sterven.'

'Of uw zoon leeft of sterft, is in handen van Carsissus, heer koning,' zei de genezer met een zweem van verwijt. 'Maar ik zal vechten om hem in leven te houden.'

'En als dat gevecht gewonnen wordt?' zei de koning. 'Zal hij dan niet net zo goed vernietigd zijn door deze aandoening?'

Na een ogenblik sloeg de genezer zijn ogen neer. Hij liet zijn handen zakken en verborg die in plooiën van mosgroene lamswol. Zijn gewaad was op het gebied van kwaliteit vergelijkbaar met dat van de koning. Barbazan verdiende een riant inkomen als geneesheer van Zeidica's heerser.

'Helaas,' gaf hij toe. 'Maar heer koning...' Hij sloeg zijn ogen weer op. 'U moet niet wanhopen. U bent een vitale man en uw nieuwe koningin is aantrekkelijk. Er zal vast en zeker snel nog een andere zoon komen, die te zijner tijd op uw troon zal zitten.'

'Ik begrijp deze tegenspoed niet,' zei de koning met stemverheffing. Hij klonk bijna boos. 'Waarom word ik gestraft, Barbazan? Welke zonde heb ik begaan, om dit te verdienen?'

Twee fronsende blikken gleden de kamer in. Daarna richtte de koning zijn ontstemde blik op het behoedzame gezicht van de geneesheer. Wat hij daar zag, deed hem huiveren en hij slikte moeizaam.

'Spreek de waarheid,' beval hij. 'Je woorden zullen je niet deren, tenzij je ze ergens anders herhaalt.'

'Heer koning...' Barbazan schudde zijn hoofd. 'U weet dat ik gezien word als een vooraanstaand geneesheer. De afgelopen vijftien jaar heb ik allerlei soorten ziekten en dood gezien. Er bestaan geen geheimen van het lichaam meer voor mij.'

'Dat weet ik,' antwoordde de koning. 'Waarom zou jij anders de geneesheer van mijn hof zijn, op wie wij vertrouwen? Vis niet naar lovende woorden, Barbazan. Maar geef me antwoord.' Hij wees de kamer in. 'Welke bezoeking verteert zijn vlees?'

'Machtige en genadige koning, daar heb ik geen naam voor,' antwoordde de genezer, verdrietig en angstig. 'Ik heb nog nooit in mijn leven zoiets gezien.'

‘En wat bedoel je daarmee, Barbazan?’

‘Daarmee bedoel ik dat de aandoening van uw zoon niet natuurlijk is.’

‘Niet natuurlijk?’ De koning hief zijn hoofd, alsof hij zich schrap zette tegen een klap. ‘Probeer je me te vertellen...’

‘Helaas, heer koning,’ zei Barbazan bijna kreunend. ‘Ik ben bang dat de ziekte van uw zoon voortkomt uit een giftige kanker van de geest.’

Een afschuwelijke stilte. Daarna drukten de koning en de genezer hun handpalmen snel tegen hun ogen, zodat ze gespaard werden voor het boze oog. Ze spuugden op de stenen vloer van de gang om zo het boze uit hun zielen te verdrijven. Salimbene keek naar hen en voelde hoe zijn hart zwoegde in zijn ingevallen, pijnlijke borst. Hij werd een andere, heftigere pijn gewaar. Ze verklaarden hem onrein. Ze dachten dat hij was vervlóékt.

De koning sloot zijn vingers vol ringen om de zoon van diamanten die aan een ketting op zijn borst hing en kneep erin tot de gouden schakels dreigden te knappen. ‘Weet je het zeker?’

‘Ja, heer koning,’ fluisterde Barbazan. ‘Vergeef me. Ik weet het zeker.’

‘En hij kan niet gered worden?’

‘Dat zeg ik niet, heer. Maar...’

‘Mág niet gered worden?’

Barbazan keek bedenkelijk. ‘Een vraag voor een priester, volgens mij.’

‘Ik vraag het aan jóú, Barbazan.’

‘Heer koning, ik...’ De genezer drukte zijn bekwame handen met de palmen plat tegen elkaar. ‘Ik ben beëdigd om het lichaam te genezen. Verder reikt mijn gezag niet.’

‘Is dat zo?’ De koning liet zijn handen zakken en lachte nors. ‘Dan benijd ik je. Weet je waarom? Omdat mijn gezag níét ophoudt. Als koning van Zeidica moet ik tegelijkertijd priester en genezer zijn voor mijn koninkrijk. En als priester moet ik elke waarheid onder ogen zien... ongeacht hoe pijnlijk die is.’

‘Welke waarheid, heer koning?’ vroeg Barbazan angstig.

‘Dat ik nu dankzij jou begriep wat mijn zonde is. Mijn zonde, Barbazan, was Salimbene's moeder.’

‘Zijn... zijn moeder?’

De koning perste zijn lippen opeen tot een dunne streep. ‘Ja. Want toen ik met die vrouw trouwde, nam ik een heks tot vrouw.’

‘Heer koning...’ Ongemakkelijk sloeg Barbazan de ogen neer. ‘Ik weet dat er geruchten waren. Die heb ik afgedaan als het verrotte fruit van

jaloerie. In plaats van een vrouw uit Zeidica te verkiezen, viel uw oog op een buitenstaander uit Osfahr.'

'Een héks uit Osfahr,' zei de koning met een boos gezicht. 'Die fokken ze in dat vervloekte oord zoals een hond vlooiën fokt.'

'Maar heer... ze is onderzocht. Er werd geen enkele smet gevonden.'

'Ze was een machtige heks. Vol geheimen toen ze zwanger was.'

'Heer koning...' Verontrust riskeerde Barbazan zijn leven door de arm van de koning aan te raken. 'Als u wist dat zij een heks was...'

De koning sloeg de hand van de genezer weg. 'Wíst? Ik wist het niet! Ze verstrikte me in een kwaadaardig web, maakte me blind met haar bezweringen en snode tovenarij. Nu pas zie ik wat al die jaren voor me verborgen bleef. Die rottende hoop vlees daarbinnen, die volgens jou niet met natuurlijke middelen gered kan worden? Dat is mijn zoon niet.'

Barbazans mond viel open. 'Heer?'

'Ze zei dat hij mijn zoon is, maar zij is dood en hij is stervende, op een onnatuurlijke manier. En jij, Barbazan, kun jij zweren dat mijn zaad hem leven gaf?'

'Als het niet uw zaad was, heer koning, van wie was het dan wel?'

'Van geen enkele man!' antwoordde de koning. 'Is het niet duidelijk? Zij gaf hem leven, met vuige toverkracht.'

'Toverkracht? O, nee, heer koning...'

'Kun je zweren dat ze dat niet heeft gedaan?' vroeg de koning bits. Op zijn voorhoofd glinsterden zweetdruppels. 'Zou jij dat zweren, Barbazan, als je voor de god van genezing stond met een heilige steen in je hand?'

Nu zweette de genezer; zoute straaltjes liepen over zijn slapen in de plooiën van zijn gegroefde wangen. Hij zag eruit alsof hij huilde. 'Heer koning, zijn gezicht is hetzelfde als het uwe toen u zijn leeftijd had.'

'Ben je doof?' vroeg de koning met een woeste blik. 'Ze was een héks. Als haar zoon mijn jeugdige gezicht heeft, komt dat door haar toverkracht. Haar tovenarij is de schuld van alle ellende in mijn leven.'

'Heer koning, welke ellende bedoelt u...'

'Je bent een stommeling,' snauwde de koning woedend. 'Je noemt me vitaal, maar in negentien jaar heeft ze geen enkel ander kind gebaard. Dat noem ik ellende!'

'Uw vrouw verloor veel bloed bij de geboorte van uw zoon,' protesteerde Barbazan. 'Daarna was haar lichaam verwoest.'

'Nog een teken van tovenarij! En het was tovenarij dat ik haar niet heb weggestuurd toen ze onvruchtbaar bleek.'

Met zijn handen kalmerend opgeheven, stapte Barbazan achteruit. 'Heer koning, ik denk niet dat we...'

'Is het niet vreemd dat haar zoon ziek werd tijdens de eerste bloedmaan na haar dood?' vroeg de koning. Hij ademde zwaar, waardoor de saffieren die in zijn oren hingen deinend het zachte licht weerkaatsten. 'De bloedmaan, Barbazan! De glorietijd van heksen, als alle vuige daden aan het oog worden onttrokken door de duisterste nacht! Als zij hem niet met tovenarij tot leven heeft gewekt, waarom is hij dan gevelde op het moment dat de maan bloedrood opkwam? Of zeg jij soms, geneesheer, dat zijn aftakeling voortkomt uit mijn lendenen?'

Barbazans adem stakte. 'Nee, heer koning.'

'Nee, heer koning,' bouwde de koning hem grimmig na. En het is maar goed dat je dat ontkent, want er zijn nog wel andere geneesheren in deze wereld.'

'Ja, heer koning,' zei Barbazan met verstikte stem. 'Heer koning, dit zijn ingewikkelde zaken, die het begrip van een eenvoudige geneesheer ver te boven gaan. Ik kan maar beter terugkeren naar uw... naar mijn patiënt.'

De koning stak een vinger op. 'Wacht.'

Salimbene lag doodstil in zijn kussens en zag vanonder zijn geloken oogleden dat de koning naar hem staarde. Hij zag dat de lippen van zijn vader opeen werden geperst en dat de spieren verstrakten in zijn bebaarde kaak, die met het verglijden van de jaren zachter was geworden. Hij keek en zag dat er over zijn lot werd beslist.

'Ga, Barbazan,' zei de koning. 'En keer niet meer terug. Je bent hier niet langer nodig. Ga naar mijn vrouw. Ik wil weten hoeveel dagen er voorbij moeten gaan voordat mijn zaad op haar vruchtbare, natuurlijke grond kan vallen.'

De geschokte blik van de genezer schoot de slaapkamer in en uit. 'Maar... heer koning...'

'Durf jij mij tegen te spreken?'

Huiverend klapte de genezer bijna dubbel. 'Nee, heer koning.'

'Barbazan...' De koning legde een vuist onder de kin van de genezer en dwong de angstige man zijn hoofd op te richten. 'Je hebt het zelf gezegd; Carsissus zal beslissen of hij leeft of sterft. Is dat niet de waarheid?'

'Ja, mijn koning,' fluisterde de genezer. 'Dat is de waarheid.'

De koning liet zijn vuist zakken en knikte. 'De plechtige waarheid. Want wij zijn sterfelijk, Barbazan, en gebrekking. De goden hebben onze inmenging niet nodig.'

‘Nee, heer koning.’ Behoedzaam ging de genezer rechtop staan. ‘Ik... Ik zal naar de koningin gaan, heer. En in deze zaak...’ Een laatste blik schoot de kamer in. ‘... zal ik op de goden vertrouwen.’

‘In stilte vertrouwen,’ zei de koning. Op zijn gezicht stond een dreigende waarschuwing te lezen. ‘Barbazan, je bent verstandig.’

Barbazan vertrok en de koning stond nog lang stilzwijgend in de deuropening van de slaapkamer. Salimbene wachtte, bijna zonder adem te halen. Dit was vast en zeker een misverstand. Hij had het natuurlijk verkeerd begrepen. Negentien jaar lang hadden deze man en hij geleefd als koning en prins. Vader en zoon. Vriend en vriend. Vrienden lieten elkaar niet achter om alleen een ellendige doodstrijd te voeren.

Vaders veroordeelden hun zonen niet tot zoiets.

Nog steeds zonder te spreken, pakte de koning de gebeeldhouwde, ivoren knop van de kamerdeur. Hij sloot zijn met juwelen getooide vingers eromheen. Begon te trekken.

Salimbene ging rechtop zitten. De pijn sloeg zijn klauwen dieper in zijn verrotte vlees, maar hij negeerde het. Met haar laatste levensadem had zijn moeder hem gewaarschuwd... maar hij had geweigerd haar te geloven. Hoe kon hij haar geloven? Hij was de zoon van de koning. Zijn trots. Zijn vreugde. Zijn erfgenaam.

‘Alstublieft, heer. Wacht. Zeg iets tegen me.’

Zijn vader zei niets. De deur ging verder dicht.

‘Vader! Verlaat u mij? Laat u mij achter om te sterven? Waarom?’

Even ging de deur niet verder dicht. De koning zuchtte. ‘Een echte prins zou dat niet hoeven vragen.’

Een zachte, laatste bons van hout tegen hout. De kamer werd donkerder, het enige licht kwam van de kleine lamp op de tafel naast het bed.

Verbijsterd kneep Salimbene zijn aangekoekte oogleden stijf dicht. Dit verraad voelde als een dolk die in zijn hart werd rondgedraaid. Zoute tranen vulden zijn ogen en liepen onstuitbaar over zijn wangen, waar ze in de open wonden prikten. Maar niet lang. Al snel kwam woede op, die het verdriet wegbrandde, mooie herinneringen verdreef en niets anders achterliet dan haat. En met de haat kwam nieuwe kracht.

Onder zijn met wol gevulde matras was een groot geheim verborgen. Zijn moeders laatste en grootste geschenk.

Bijtend op zijn gesprongen lippen onderdrukte Salimbene de pijn met een zacht gekreun. Hij schopte het laken van zich af en kroop half rollend, half vallend uit zijn prinselijke bed. Zijn linnen hemd scheurde

los op de plekken waar het door etterende pus aan zijn huid zat vastgekleefd. Bloedvlekken verspreidden zich snel over de oudere, gele plekken. Opnieuw moest hij wachten; zittend op zijn handen en knieën haalde hij onregelmatig adem tot hij sterk genoeg was om de matras op te tillen en er met zijn hand onder te zoeken. Toen zijn vingers uiteindelijk het boek met spreuken aanraakten, voelde het als een soort van thuiskomen. Het boek had eens toebehoord aan zijn moeder, Jelani van Osfahr, de ware koningin van Zeidica. Het was gebonden in kalfsleer met gouden opdruk en elke stijve bladzijde van dik perkament was zorgvuldig volgeschreven met inkt. Niemand in Zeidica zou kunnen lezen wat er in het boek stond, want de woorden waren geschreven in Osfahri.

'Verberg dit voor nieuwsgierige ogen, lieverd,' had zijn moeder gezegd in haar moedertaal, die zij samen spraken sinds hij had leren praten. *'Niemand mag weten dat jij dit hebt. Je leven staat op het spel als het wordt gevonden.'*

Toen ze op haar doodsbed afscheid van hem nam, was ze zo mager dat hij zeker wist dat hij de botten en de vertragende bloedsomloop onder haar huid kon zien.

'De sleutel tot mijn macht, dezelfde macht die in jou sluimert, zit in dit boek, Salimbene,' had ze gefluisterd, ondanks haar lijden. *'Je voelt de macht ontwaken, is het niet? Je hebt de dromen gehad.'*

Natuurlijk wist ze dit zonder dat hij het haar had verteld. Nog nooit had hij iets voor zijn moeder verborgen kunnen houden. Ze was een heks. Een tovenaress uit Osfahr. Sinds hij als kind de waarheid over haar had gehoord, toen hij net vier jaar oud was, had haar leven in zijn handen gelegen. Maar daar was het veilig. Dat wist ze.

'Als de tijd komt, gebruik je magie dan vrijelijk,' had ze hem verteld. Haar diepliggende ogen glansden ondanks de schaduwen die haar insloten. *'Wees er nooit bang voor. Salimbene, mijn dierbare zoon, op een dag zul jij een tovenaarkoning zijn. De meest luisterrijke die de wereld ooit heeft gezien. Dat is je geboorterecht. Geloof je me?'*

'Ja,' had hij huilend gezegd. Hij wist niet zeker of hij het echt geloofde, maar hij wilde haar wanhopig graag een plezier doen. *'Maar ik weet niets van magie, of van macht. Hoe zal ik...'*

Tweeënzeventig dagen waren voorbijgegaan sinds zij stierf en nog steeds kon hij haar magere, koude vingertoppen op zijn natte wang voelen.

'Alles wat je nodig hebt staat in het boek, mijn zoon. Vertrouw erop. Ver-

trouw op jezelf. Maar Salimbene... pas op voor de koning. Als ik weg ben, zal hij een gevaar voor jou vormen.'

Zijn vader een gevaar voor hem? Nee. Nee. Dat zag ze verkeerd. Geschokt probeerde hij haar tegen te spreken. Maar dat stond ze niet toe. Zelfs nu haar hijgende ademhaling wegstierf en haar glanzende ogen dof werden, vocht ze om hem te redden.

'Vertrouw de koning niet, Salimbene. Ik smeeik het je. En weet dat er nog een ander gevaar is waarvoor je moet oppassen. Het Orakel van Nicosia. Dat heeft de macht om jou te vernietigen. Vind het, lieverd, koste wat kost. Vind het en vernietig het. Dan zul je onaantastbaar zijn, zo ontzagwekkend als de zon. Beloof me dat. Beloof het!'

Dus had hij het haar beloofd, zonder het te begrijpen, en daarna hield hij haar dicht tegen zich aan terwijl zij stierf.

Nu haar waarschuwing voor de koning was uitgekomen, drukte hij haar boek met toverspreuken stevig tegen zijn borst. Door het oude kalfsleer en de dik met inkt bedekte, ruwe pagina's kon hij zijn hartslag voelen terwijl hij naar de deur van zijn kamer staarde. De koning had die gesloten zoals een doodgraver het deksel van een doodskist sloot. Zo stil als het graf had hij geroepen: *ik heb geen zoon; mijn zoon is dood.*

Salimbene keek neer op zijn handen, bedekt met de bloedende wonden die ook de rest van zijn lichaam ontsierden. Vanbinnen voelde hij de koorts en de gevaarlijke zwakte... En daaronder, zijn langzaam tot leven komende, pas ontwaakte macht. Hij glimlachte. Zijn vader was onbetrouwbaar gebleken, maar zijn moeder niet. Daar twijfelde hij niet aan. Het enige wat hij moest doen, was zich aan zijn belofte houden. Het orakel vinden, het vernietigen... en zijn geboorterecht opeisen.

'Ik ben Salimbene, een tovenaarkoning,' fluisterde hij tegen de lege kamer, tegen de wachtende wereld die hem nog niet kon horen. 'En hoewel ik doodverklaard ben, zweer ik op mijn moeders botten: ik zal ontsnappen uit deze doodskist. Ik zal opnieuw leven. Vanuit de duisternis zal ik over jullie heersen... en jullie zullen het nooit weten.'

1

Schel schetterde een enkele, onvast klinkende hoorn door de koude lucht. De strijdrossen steigerden met opengesperde neusgaten en legden hun oren plat. Daarna stoven ze zo woest op elkaar af dat het leek alsof het oorlog was.

‘Hoezee!’ riepen de toeschouwers van het steekspel en ze gooiden handenvol gerst en rogge in de bleekblauwe lucht. De droge zaden vielen op hun hoofden en schouders en op het vertrapte, besneeuwde gras onder hun voeten. Merels, zo brutaal als piraten, kwetterden en kibbelden over het feestmaal, terwijl kinderen, die even bevrijd waren van het dagelijkse slaafse en eentonige werk, lachend met ratels zwaaiden, met handbellen rinkelden en op fluitjes bliezen.

Blind en doof voor alles, behalve voor zweet en angst en het gedonder van paardenhoeven, lieten de twee strijdende edelen hun teugels los en brachten hun afgetopte lansen laag in positie. Er klonk een enorme dubbele dreun toen beide mannen hun doelwit vonden. Wapenrustingen raakten ontwricht, lichamen zwaaiden, kluiten turf vlogen in het rond. Ondanks de heftige voltreffers draafden hun strijdrossen door.

Met een gesmoorde kreet liet Ennis van Leeuwerikwoud zijn ongeschonden lans vallen. Hij hing half uit het zadel en graaide naar zijn teugels, verloor zijn evenwicht en viel. Drie sprongen trok zijn paard hem achter zich voort; zijn armen en zijn vrije been zwaaiden wild in het rond terwijl zijn gehelmde hoofd tegen de aangestampde aarde bonkte. Toen brak het leer van de stijgbeugel en was hij los. Schildknapen sprongen vanaf de zijlijn tevoorschijn als opgeschrikte fazanten. Twee van hen renden achter het snuivende paard aan en drie anderen snelden naar hun gevallen heer.

Zonder acht te slaan op de verliezer, juichte de menigte de zegevierende Zwarte Hugo toe, de jongste zoon van de oude heer Herewart. Hugo liet zijn gehavende lans zakken, duwde zijn vizier omhoog en

stak triomfantelijk een vuist in de lucht, terwijl zijn bruingspikkelde hengst schichtig opzij sprong. De namiddagzon schitterde op zijn zwart geschilderde en met zilver ingelegde borstplaat.

‘Verdomme,’ mompelde Balfre en wenste dat hij zijn hand onder zijn eigen wapenrusting kon steken om zijn ribben te krabben. ‘Heb je ooit zo’n wilde ijdelruit gezien?’

Naast hem, bedroevend alleedaags gekleed in een niet versierde wambuis en broek, zuchtte zijn broer. ‘Ik wou dat je dit niet deed.’

‘Iemand moet het doen,’ antwoordde hij. ‘En omdat jij weigert, Grefin, wie anders? Of wou je soms zeggen dat de tijd niet rijp is om onze dierbare vriend Hugo te grazen te nemen?’

Grefin keek bedenkelijk. ‘Volgens mij zal de hertog vinden dat de tijd rijp is om jou in zijn donkerste kerker te gooien als hij hoort wat je hebt gedaan. Je weet dat hij niet dol is op...’

‘Aimery die zijn troonopvolger in de boeien slaat?’ schamperde Balfre lachend. ‘Doe niet zo stom, Gref. Dat zou zijn eergevoel nooit toelaten.’

‘En jouw eergevoel zal aan stukken worden geslagen, of erger!’

Hugo was op zijn steigerende strijdros naar het andere uiteinde van het geïmproviseerde toernooiveld gereden, zodat zijn snaterende troep schildknapen hem kon voorbereiden op het volgende steekspel. Ennis stond eindelijk weer overeind; hij gespte zijn gehavende helm los en rukte die af. De linkerkant van zijn gezicht zat onder het bloed, dat ook zijn kortgeknipte, vlasblonde haar rood had gekleurd. Hij had de hulp van een schildknaap nodig om het veld af te strompelen. Nu het gejuich voor Hugo was verstomd, werd er her en der voor hem geklapt, niet meer dan een welwillende blijk van waardering. Harcia’s boeren hadden weinig geduld met verliezers.

Balfre schudde zijn hoofd. ‘Weet je, als Hugo een ijdelruit is, dan is Ennis een slome duikelaar. Iedere keuterboer op een ezel zou hem met een gerststengel van zijn paard kunnen wippen.’

‘Heer!’

Hij draaide zich om en keek neer op de opgewonden jonge schildknaap die uit de nabijgelegen provisorische toernooistal kwam aanrennen en bij zijn elleboog bleef stilstaan.

‘Wat?’

De schildknaap kromp ineen. ‘Meester Ambrose zegt dat het uw beurt is en dat u moet komen, heer. Als het u belieft.’

‘Zeg tegen Ambrose dat hij mijn stijgbeugels mag poetsen. Verdom-

me. Denkt hij dat het steekspel zonder mij zal beginnen?’

‘Nee, heer,’ zei de schildknaap, die al achteruit weg begon te lopen. ‘Ik zal hem zeggen dat hij moet wachten, heer.’

Balfre keek hoe de jongen wegstoof naar Ambrose, de wapenmeester. ‘Over slome duikelaars gesproken...’ Hij trok een lelijk gezicht. ‘Ik zweer je, Grefin, die vogelverschrikker is Harcia vast en zeker vanuit Clemen binnengeslopen. Hij is stom genoeg om een onderdaan van die liederlijke Harold te zijn. Denk je ook niet?’

Maar zijn broer luisterde niet. In plaats daarvan keek Grefin bezorgd naar Ennis, die door de genezer van het steekspel werd onderzocht, naar de dorpingen die elkaar vlak bij het terrein verdrongen en naar het kleine, rommelige groepje onbelangrijke mannen die waren gekomen om hun strijdbaarheid en hun wapens op de proef te stellen en die al waren verslagen. Daarna keek hij naar het toernooiveld, dat flink was toegetakeld door de paardenhoeven, en uiteindelijk bleef zijn blik rusten op Hugo en zijn schildknappen. De blaaskaak was van zijn strijdros geklommen en verwisselde zijn gedeukte zwart met zilveren borstplaat voor een onbeschadigd exemplaar, dat net zo opzichtig was. Het zou vast en zeker een waar genoeg zijn om die ook voor hem te slopen.

‘Balfre...’

Als dit niet zo’n publieke aangelegenheid was, had hij verdomme zijn broers poten onder hem vandaan geschopt om hem met zijn kont in de modder te laten belanden, waar hij thuishoorde.

‘Hou je kop, Grefin,’ snauwde hij. ‘Aangezien je toch niet van sportieve krachtmetingen houdt, kun je maar beter ophoepelen naar de Slotburcht en daar je lans heffen. Plant nog maar een zoon in je dierbare vrouw. Tenslotte heb je er nog maar één verwekt. Dat moet je toch minstens nog een keer lukken.’

‘Hou op, Balfre.’

‘Ik meen het, Grefin,’ zei hij, nog steeds nors. Hij sloeg geen acht op de gekwetste blik in Grefins ogen. ‘Als je alleen maar kunt zeuren, dan heb ik niets aan je. Eerlijk gezegd heb ik geen idee wat je hier doet.’

‘Ik wil voorkomen dat jij je nek breekt,’ antwoordde Grefin, die nog steeds bezorgd keek. ‘Wat ik niet begrijp is waarom jij bent gekomen! Kijk om je heen, Balfre. We staan in het open veld, ver van welk huis van betekenis dan ook en degenen die jouw inspanningen toejuichen of betreuren zijn dorpingen, herders, venters en bedienden.’

‘Dus jij wilt de plaatselijke lummels een verzetje onthouden? Je wordt een zuurpruim, Grefin.’

Grefin siste tussen zijn tanden. ‘Het is een kwestie van waardigheid. Welke man met enig aanzien is er behalve jij, Hugo en Ennis vandaag nog meer gekomen om zijn lans te breken? Niet onze neef. Zelfs Waymon niet, en dat is een man die er niet voor terugdeinst om met twee dollen zwijnen te worstelen in een moeras.’

‘Kom op,’ zei hij grinnikend ondanks zijn boze bui. ‘Zelfs jij moet toegeven dat het grappig was.’

‘Om je te barsten te lachen, ja,’ kaatste Grefin terug. ‘En ik weet zeker dat de schildknapen die verwondingen opliepen om te voorkomen dat Waymon van top tot teen werd opengereten, zich de hele weg naar de genezer rot lachten!’

‘Luister Grefin...’

‘Nee, Balfre. Jij moet luisteren,’ zei zijn broer en hij pakte zijn arm vast. ‘Jij bent de troonopvolger van Harcia. Je bent de hertog meer verplicht dan dit steekspel tegen een troep modderrijders die nergens anders voor deugen dan door het Moeras te rijden.’

Terwijl hij zijn arm lostrok, keek Balfre naar de plek waar Ambrose en zijn schildknapen stonden te wachten. Daar stond zijn hengst, lagen zijn ongebroken lans en zijn helm. Ambrose zag hem kijken, stak zijn hand op en wenkte geërgerd.

Hij richtte zijn blik weer op zijn pietluttige broer. ‘Waar en hoe ik verkies te stoeien is mijn zaak. Niet de jouwe. Niet die van Aimery.’

‘Natuurlijk is het Aimery’s zaak. En hij heeft al genoeg zorgen aan zijn hoofd zonder dat jij jezelf hier in gevaar brengt. Die vervloekte heren van het Groene Eiland...’

De vertrouwde wrevel stak, dieper dan een spoorslag. ‘Die kwestie kun je beter laten rusten, Grefin. Als het op het Groene Eiland aankomt, heeft Aimery de oplossing.’

‘Balfre...’ Grefin zuchtte. ‘Hij heeft meer tijd nodig.’

‘Hij heeft al bijna twee jaar de tijd gehad!’

‘Zo lang is het geleden dat Malcolm stierf. Maar moeder is in het najaar gestorven, en het is nu nog maar net lente.’

‘Wat heeft moeder hiermee te maken? Zij was zijn rentmeester niet!’

‘Nee,’ zei Grefin bedaard. ‘Maar ze betekende alles voor hem. Hij beweent haar nog steeds, Balfre. En Malcolm ook. Het verdriet is nog steeds rauw. Wil je dat hij jou straks ook nog moet bewenen?’

De kille lucht stonk naar omgewoelde modder en paardenmest. Een troep acrobaten vermaakte de menigte terwijl die wachtte op het laatste steekspel. Bontgekleurde ballen van stof en gestreepte houten knotsen

dansten van hand tot hand en van man tot man door de lucht. De vaardigheid van de jongleurs was zo groot dat ze er nooit een lieten vallen. Af en toe pakten ze een muts van een van de dorpelingen en jongleerden daar ook mee. Uitgelaten gelach schalde over het veld.

Boos staarde Balfre ernaar. Aimery die hem beweedde? Dat moest hij nog meemaken. 'Nooit geweten dat je zo'n lage dunk hebt van mijn bekwaamheid met de lans.'

'Het gaat hier niet om een steekspel,' kaatste Grefin terug. 'Alsjeblieft, Balfre. Laat het gewoon zitten. Wie kan het iets schelen wat een idioot als Hugo in zichzelf mompelt?'

'Mij!' Zijn bloed kookte en hij duwde zijn broer met beide handen weg, ruw genoeg om Grefins donkergroene wambuis te verkreukelen. 'Wat als zijn gemompel gehoord wordt door een tiental mannen? Mij kan dat wat schelen. En als jij iets om mij gaf, zou dat ook voor jou gelden.'

'Ik geef om jou!' protesteerde Grefin. 'Maar Balfre, je kunt niet...'

'O, rot op, Grefin! Hoepel op! Voordat ik mezelf vergeet en die starrende lummels genoeg reden geef om een week te roddelen!'

Grefin sloeg zijn armen over elkaar, zo koppig als een ezel. 'Dat wil ik niet.'

'Het kan mij niets schelen wat jij wilt.'

Zonder zijn ogen af te wenden van zijn broers boze blik, wachtte Balfre. Grefin zou toegeven. Dat deed hij altijd. Er zat een kern van zachtheid in hem die daarvoor zorgde. Het was maar goed voor Harcia dat hij niet de erfgenaam was van Aimery. Een dergelijke slapheid zou de strot van het hertogdom blootstellen aan onbetrouwbare mannen zoals Harold van Clemen.

Uiteindelijk zuchtte Grefin gefrustreerd. 'Goed dan. Maar zeg niet dat ik je niet heb gewaarschuwd,' zei hij terwijl hij zich terugtrok.

Nog steeds woest keerde Balfre terug naar Ambrose. De wapenmeester brak de schedel van zijn leerling bijna in tweeën toen hij zijn met goud beslagen helm op zijn hoofd duwde.

'Het is een schande, heer,' zei Ambrose met zijn schorre stem. Tijdens de wanhopige veldslag die ervoor had gezorgd dat Aimery hertog werd, was hij getroffen door een zwaardslag in zijn hals en sindsdien sprak hij hees. 'Treuzele als een meisje. Dit hier mag dan een waardeloos zootje zijn, maar u moet nog steeds het goede voorbeeld geven.'

Hij verdroeg het standje. De wapenmeester had al twee hertogen van Harcia gediend en kon zich daardoor een zekere mate van onbe-

schaamdheid veroorloven. Met een knikje stak hij zijn hand uit zodat de vogelverschrikker van een schildknaap hem zijn handschoenen kon aantrekken. Het gepolijste staal gleed gemakkelijk om zijn hand, koud en zwaar.

Ambrose controleerde de wapenrusting voor een laatste keer. 'Hebt u naar die achterlijke Hugo gekeken?'

'Ja,' antwoordde hij terwijl hij met zijn borst draaide om er zeker van te zijn dat er geen uitstekende delen in zijn borstplaat zaten. Die was met goud beslagen, net zoals zijn helm, en meer waard dan Hugo's paard. 'Er is niets veranderd sinds we de vorige keer met elkaar streden. Hij laat zijn lans nog steeds iets te snel zakken en leunt zwaarder op zijn rechter zitbeen.'

'Dat klopt,' beaamde Ambrose en hij gaf een klopje op de met staal beklede schouder van zijn leerling. 'Tot schande van zijn leermeester. Maar ondanks dat, is hij een brute tegenstander. U zult in de modder belanden, heer, als u niet voorzichtig bent.'

'Dan moet mijn leermeester zich schamen,' zei Balfre en grijnsde even naar Ambrose. 'Als ik in de modder beland, zal ik een nieuwe moeten zoeken.'

Omdat dit geen formeel toernooi was, waren er geen juryleden om de tijd bij te houden en punten of strafpunten te geven. Maar er was wel een hoornblazer, ten gerieve van de armzalige toeschouwers. Toen Hugo zijn ongedurige hengst opnieuw besteeg, rende een van zijn schildknapen naar de man in kwestie toe en gaf een bevel. Gehoorzaam blies de dorpeling op zijn hoorn om de menigte te waarschuwen dat er een steekspel op het punt stond te beginnen.

Balfre knikte naar Ambrose en liep naar het houten stijgblok, waar twee wapenknechten zijn strijdros vasthielden. Toen hij dichterbij kwam, was een van hen stom genoeg om te ver opzij te gaan. De hengst haalde uit met zijn voorbeen en trof de man op zijn heup met een met ijzer beslagen hoef. Schreeuwend van pijn ging de wapenknecht tegen de vlakke.

'Uilskuiken!' riep Ambrose en snelde dichterbij om hem weg te trekken. Daarna gebaarde hij naar de vogelverschrikker. 'Blijf daar niet zo stom staan, idioot. Hou dat vervloekte paard vast!'

De opgewonden menigte dorpelingen begon opnieuw herrie te maken met hun handbellen, ratels en fluitjes. Van een afstandje wierpen Ennis en de verslagen modderrijders in hun tweederangs wapenrusting jaloerse blikken op de hengst. Huiverend van de spanning, verlangend

naar het steekspel, schudde het paard zijn hoofd en sloeg met zijn dikke zwarte staart. Toen Balfre bij het stijgblok kwam, ontblootte de hengst zijn tanden en hapte. Zijn beet was sterk genoeg om de vingers van een onbeschermd hand af te scheuren.

‘Laat dat!’ zei hij, en hij stompte de hengst op zijn ronde wang. ‘Sta stil!’

De hoornblazer liep heen en weer en blies een nieuw, opzwevend signaal, waarmee hij meer rauwe kreten aan de menigte ontlokte. Aan de andere kant van het toernooiveld dreef Hugo zijn bruine strijdros naar voren. Zijn schildknapen stoven als torren alle kanten op, op één na die onhandig achter hem aan draafde met zijn lans.

Balfre rolde met zijn ogen, pakte zijn leidsels, schoof zijn linkervoet in de stijgbeugel en zwaaide zijn rechterbeen over de hoge boog van zijn toernooizadel. Zodra hij op de rug van zijn strijdros ging zitten, voelde hij hoe het dier zijn spieren spande en briesend ademhaalde. Zelfs zijn dikste handschoenen dempten de onderdrukte energie niet, die tintelend van het bit naar zijn vingers stroomde. Dwars door het staal en de maliën die zijn heupen en onderbenen beschermden, voelde hij het uitzetten en inkrimpen van de enorme ribbenkast en de samengebalde, woeste macht in het gespierde lichaam onder hem. Dit was zijn beste paard en ze pasten goed bij elkaar, zowel qua temperament als bedrevenheid. Alleen voor Zwarte Hugo wilde hij dit dier op het spel zetten in een ongeregeld zootje als dit steekspel. Maar Hugo verdiende een stevig pak slaag en om daarvoor te zorgen stelde hij zelfs dit dier in de waagschaal.

Met een resolute klap sloot hij het vizier van zijn helm en stak zijn hand uit. ‘Lans!’

Het gewicht van het versierde en beschilderde hout herinnerde hem aan oude kneuzingen en verstuikingen. Hij verbeet een vloek, bracht de lans in de juiste positie, duwde zijn sporen in de flanken van zijn paard en liet de teugels vieren.

Het strijdros schoot briesend naar voren, als een pijl uit een boog. Wit schuim vloog uit zijn mond. Balfre zat gevangen binnen zijn met goud beslagen helm. Zijn zicht was vernauwd tot een spleet en het geschreeuw van de menigte klonk als een hol gedreun in zijn oren. Hij lachte hardop. Bestond er naast een kronkelende vrouw die op zijn pik gespietst zat, iets beters in de wereld dan een lans in zijn hand, een geweldig paard tussen zijn benen en een man tegenover hem die slechts een hartslag verwijderd was van de nederlaag?

Nee. Dat bestond niet.

Briesend, de oren naar voren, draafde het strijddros in een statige, trotse gang met hoog geheven knieën. Balfre kon deze dans met gemak aan en stuurde de hengst naar het toernooiterrein door alleen zijn gewicht te verplaatsen en door de aanraking van zijn lange, fraai bewerkte sporen. Aan de rand van het veld hield hij stil, geen aandacht bestedend aan het wilde gejuich van de menigte of het dreigende, half steigeren van zijn paard.

‘Zwarte Hugo!’ riep hij, luid genoeg om gehoord te worden door zijn helm heen. ‘Ben je er klaar voor?’

‘Dat ben ik zeker, Balfre!’ schreeuwde Hugo terug. ‘En wil je me nu vast verontschuldigen dat ik je zo meteen uit het zadel wip?’

‘Ik zal je verontschuldigen zodra jij geboet hebt voor je aantijgingen.’

‘Heer,’ zei Hugo uitdagend. Daarna sloot hij zijn eigen vizier en riep om zijn lans.

Toen de boer die was uitverkozen als hoornblazer zijn plek halverwege de rand van het ruige toernooiveld innam, de hoorn klaar bij zijn lippen, vielen de toekijkende dorpelingen en modderrijders stil. Alleen de merels gingen door met kibbelen terwijl ze naar de laatste graankorrels zochten.

De hoorn klonk opnieuw, een enkele onzuivere toon. Balfre verplaatste zijn gewicht naar voren en hij voelde hoe de flanken van zijn hengst onder hem wegzonken en de voorhand omhoogkwam. Het edele hoofd en de enorme nek rezen op tot bij zijn gezicht. Het paard briepte uitdagend en stond daarna op zijn sterke achterbenen. Nachtzwarte voorbenen sloegen door de lucht. Balfre vierde de teugels, greep de lans en dreef zijn sporen in de flanken van de hengst. Het paard kwam op zijn vier hoeven terecht, briepte opnieuw... en stormde naar voren.

Benevelende, ademloze snelheid. Bonkend hart. Zwoegende longen. Niets anders voor hem dan Zwarte Hugo op zijn paard en de herinnering aan diens hatelijke spot, vlijmscherp en onvergeeflijk. Zevenhonderd passen. Zes. Vijf. Hij drukte de lans dicht tegen zijn zijde, klemde zijn dijbenen om de romp van zijn paard, liet de teugels los. Knipperde het zweet uit zijn ogen... richtte... en stootte.

Een dubbele kreet van pijn, toen de punt van zijn lans het lichaam van Hugo trof en versplinterde, en Hugo's onbeschadigde lans hem tegelijkertijd schampte en zonder schade aan te richten opzij gleed. Pijn gonsde door hem heen als het luiden van een grote klok, als het bonken van een hamer tegen het aambeeld van de wereld. Zijn vingers strekten

zich en lieten de versplinterde resten van zijn lans los. Daarna sloten ze zich weer rond zijn losgelaten teugels. Die trok hij hardhandig aan en zijn strijdros kwam huiverend tot stilstand. Een ruk en een stoot met zijn sporen, en hij was gekeerd om naar Hugo te zoeken.

In de modder van het toernooiveld lag de jongste zoon van Herewart languit uitgestrekt als een zeester, zijn versierde borstplaat gedeukt en zijn helm vol krassen, zonder iets te zien te staren naar de lucht.

‘Heer! Heer!’

Dat was Ambrose, de oude man vol littekens die hobbelen en stijf op hem afrende. Vogelverschrikker en een andere schildknaap renden vlak achter hem. Enkelen van Hugo’s schildknapen renden ook naar hun meester, de rest holde achter zijn slecht getrainde paard aan.

Zodra Ambrose bij Balfre was, pakte hij de teugels van het strijdros. Zijn beschadigde gezicht, met de vervagende littekens van zwaardgevechten, vertoonde een uitbundige lach.

‘Een geduchte klap, heer, geducht! De beste die ik ooit van u heb gezien! Heer Grefin zal er vast en zeker van balen als hij hoort wat hij heeft gemist.’

Grefin. Die vervloekte Grefin en zijn kinderachtige gezeik. Balfre schoof het vizier van zijn helm omhoog, schopte zijn voeten vrij van de stijgbeugels en gleed uit het zadel. De schok in zijn botten toen hij op de aangestampte grond belandde, deed hem even ineenkrimpen. Ambrose zag het, maar niemand anders. Hij hield zijn handen op zodat de schildknaap zijn handschoenen kon uittrekken, en toen die vrij waren, gespte hij zelf zijn helm los en trok hem af.

‘Neem het paard mee,’ beval hij. ‘Ik wil met Zwarte Hugo praten.’

‘Heer,’ zei Ambrose die nu het paard en de helm vasthield. ‘We zullen alles klaarmaken voor vertrek.’

De dorpelingen en modderridders stonden nog te juichen, de have-loze kinderen zwaaiden met hun ratels en handbellen en bliezen op hun fluitjes. Hij wuifde een keer, omdat dit van hem werd verwacht, en keerde hun de rug toe om naar de zoon van de oude Herewart te kijken. De aanhoudende pijn in zijn lichaam was niets, verdrong in de vreugde die de aanblik van zijn gevallen vijand bij hem opriep.

‘Heer Balfre,’ begroette Hugo hem, met een stem zo dun als verwaterde wijn. Zijn schildknapen hadden hem verlost van zijn helm en een opgevouwen tuniek onder zijn hoofd geschoven. ‘Uw toernooi, volgens mij.’

Met een blik verdreef Balfre de schildknapen die in de buurt waren

gebleven om hun heer hulp te bieden. Toen liet hij zich voorzichtig op een knie zakken en zette een pijnlijke arm in zijn zijde.

‘Hugo.’

Zwarte Hugo zweette, zijn getaande gezicht was bleek en zat onder het bloed dat uit een wond onder zijn donkere haarlijn sijpelde. Meer bloed drupte uit een neusgat en uit een mondhoek. Hij zag eruit als een gespietst zwijn.

‘Ik ga niet dood, Balfre,’ zei Hugo langzaam. ‘Ik beet op mijn tong. Vandaar het bloed.’

‘En dan te bedenken, Hugo, dat als je er eerder op had gebeten, je hier nu niet zou liggen in een poel van je eigen bloed, van je paard getild en verpletterend verslagen,’ zei hij met een vriendelijke glimlach.

Hugo kuchte en hijgde van pijn. ‘Heer...’

‘Hugo, Hugo...’ Balfre leunde naar voren en klopte Zwarte Hugo op de gekneusde wang. Een mengsel van zweet en bloed bleef aan zijn vingers plakken. Het kon hem niet schelen. Dit was zijn trofee. ‘Ik ga nu. Zonder jouw paard en wapenrusting. Daarvoor heb ik niet met jou gevochten.’

‘Heer,’ zei Hugo, en hij slikte moeizaam. ‘Dank u.’

‘Dat hoeft niet. En Hugo, laat me je een raad geven. Vergeet dit moment niet. Sla het op in je geheugen. En als je de volgende keer mijn bedrevenheid met de lans wilt kleineren? Bedenk je dan... en hou je mond.’

Met stomheid geslagen staarde Hugo hem aan. Balfre glimlachte opnieuw, niet vriendelijk. Hij ging zonder op hulp te wachten weer staan, draaide Hugo zijn gepantserde rug toe en liep weg.

Na zijn lastige onderhandelingen op het Groene Eiland stapte Aimery van Harcia met een humeur zo verzuurd als ingemaakte citroenen van zijn kleine galei. Hij had geen zin in oponthoud. Zonder te wachten om te zien of zijn eerste hofmeester en de anderen klaar waren, liep hij over de loopplank naar beneden. Zijn gelaarsde voeten bonkten luid op het hout voordat hij de laatste stappen naar beneden sprong met het gemak van een man die de helft jonger was. Door de zekerheid van vaste grond onder zijn voeten voelde hij zich onmiddellijk beter. Ach! Gezegend Harcia! Het deed er niet toe dat de afstand tussen het vasteland en het Groene Eiland nauwelijks meer was dan een steenworp. Hij zou eerder een zwaard door zijn eigen strot steken dan dat hij toegaf hoe erg hij varen haatte.